

ARQUEOLOGIA PROHIBIDA

VIII

Els Paiute, una tribu indígena americana nativa de la zona de Nevada, té una tradició oral que van relatar als antics colons blancs sobre una raça de gegants de pèl roig, que els seus avantpassats coneixien com els “Si-Te-Cah” i que habitaven en una antiga cova coneguda com Lovelock. Aquesta història va ser escrita el 1882 per Sarah Winnemucca Hopkins, filla del cap paiute on descriu aquests gegants com a éssers sanguinaris, hostils i caníbals. En el relat s’hi explica una gran batalla, ocorreguda en el lloc conegut encara actualment com la Cova de Lovelock, que va acabar amb el seu extermini.

Com explica el relat paiute, després de tres anys seguits d’enfrontaments, totes les tribus

van fer pinya per tal de lliurar-se dels Si-Te-Cah. Un dia, quan les tribus perseguien els darrers gegants pèl-rojos, aquests es refugiaren en una cova. Els paiute els van exigir que sortissin i lluitessin, però els gegants s’hi van negar. Les tribus aliades respongueren llançant-los-hi fletxes i encenent una gran foguera a l’entrada de la cova. El fum va fer fugir uns quants gegants que van morir aclivellats per les fletxes mentre que la resta van morir asfixiats o cremats. Amb el temps l’entrada de la cova es va ensorrar allunyant d’ella tota presència humana, només va quedar un petit forat per on entraves els rat-penats.

La Cova Lovelock està situada a 20 milles al sud del modern Lovelock, a Nevada, i es tracta

d’una cova molt antiga, anterior a la presència humana sobre el continent, que a la prehistòria s’ubicava a les profunditats del llac Lahontan. El 1886, un enginyer de mines per nom John T.Reid va decidir buscar l’indret després d’escoltar la llegenda explicada pels indis de la zona, i demostrar així la seva existència, però va fracassar a l’hora d’adquirir el terreny on iniciar les excavacions arqueològiques, però dos miners, James Hart i David Pugh, van descobrir la importància del guano dels rat-penats com a ingredient per la pólvora i crearen una companyia per explotar-lo el 1911.

Utilitzant només el pic i la pala van extraure de la cova una capa de guano de tres a sis peus de fondària, i no fent massa cas de les peces arqueològiques allí presents.

Alfred Kroeber, fundador del Departament d'Antropologia de la Universitat de Califòrnia es va posar en contacte amb Hart i Pugh quan es va assabentar de la troballa d'objectes prehistòrics. Això va impulsar la primera excavació arqueològica de Lovelock el 1912, dirigida per L.L.Loud, també de la Universitat de Califòrnia. Una segona excavació es va portar a terme el 1924, de la que Loud en va elaborar un informe publicat el 1929. Es pot afirmar que tot el que va trobar i descriure L.L.Loud, va ser sorprenent. Aproximadament 10.000 peces arqueològiques van ser catalogades incloent-hi eines, ossos, cistells i armes. Segons l'informe, 60 mòmies d'alçada mitja foren desenterrades. Així mateix s'hi van trobar alguns dels reclams per caçar ànecs més antics coneguts i una sandàlia de quasi 40 cm de llarg. També fou desenterrada una pedra circular amb 356 osques tallades a la seva part exterior i unes altres 52 a la seva cara interna, que alguns científics creuen que es tracta d'un calendari. Les dades més interessants són les realitzades mitjançant el carboni 14. Les proves realitzades sobre el material vegetal que hi van trobar daten cap a l'any 2.030 aC.; un fèmur humà sembla ser del 1.450 aC.; els estudis sobre el teixit muscular humà trobat el daten del 1.420 aC. i la cistelleria es remuntaria al 1218 aC. Els arqueòlegs conclouen que l'ocupació humana de la cova de Lovelock per part d'aquesta cultura, degué començar cap a l'any 1.500 aC. Els antropòlegs actuals denominen els pobles que visqueren antigament en aquesta zona com a "Cultura Lovelock" i es creu que hi varen estar durant 3.000 anys. Molts d'aquests arqueòlegs creuen que la Cultura Lovelock va ser desplaçada posteriorment pels paiute del Nord.

Entrada de la Cova Lovelock

Hi ha controvèrsia sobre la veracitat dels testimonis que asseguren l'existència dels gegants de Lovelock. Durant les excavacions inicials es va informar de la troballa de restes momificades de dos gegants pèl-rojos –una d'elles d'una dona d'uns 2 metres d'alçada i l'altre d'un home de 2'40m. Però de tot plegat no ens n'ha arribat cap prova. Un estudi realitzat a la Universitat de Nevada indica que l'alçada dels "gegants" era de poc més de 1'80 m. i no de 2'40 m. com s'havia informat en el passat.

Per a d'altres, la troballa de sandàlies de quasi 40 cm de longitud a la cova de Lovelock és una prova suficient de que el relat dels paiute és real. En un article publicat a la Revista Minera de Nevada el 1931, entre el febrer i el juny del mateix any, donava la notícia del descobriment de dos esquelets d'una gran mida en el llit del llac sec de Humboldt, prop de Lovelock. Un d'ells apamava més de dos metres i mig d'alçada i més tard es va explicar que estava embolicat amb un teixit cobert d'una substància

resinosa, de manera similar a les mòmies egípcies. L'alçada de l'altre individu superava suposadament els tres metres.

Avui, molts dels objectes originals trobats a Lovelock es poden contemplar en un petit museu d'història natural ubicat a Winnemucca, Nevada. El Museu Smithsonian de

Washington D.C. guarda algunes peces com els reclams d'ànec mentre que les restes d'ossos i la cistelleria pertanyen al Museu de l'Estat de Nevada. El lloc és significatiu des d'un punt de vista arqueològic ja que és un bon exemple de l'aparició de proves que, després de ser científicament analitzades, confirmaren la llegenda que els avis paiute han explicat als seus néts durant anys, tot i que sense confirmar-se amb exactitud la totalitat de la història.

Reclams d'ànec

El Museu d'Antropologia de Phoebe A. Hearst de la Universitat de Califòrnia va publicar un article sobre la cova Lovelock el 2005 que deia així: *“Aquest lloc ha estat àmpliament espoliat i gran part del seu material ha quedat en mans de col·leccionistes privats. La Cova Lovelock, malgrat la degradació que ha patit durant anys, és un dels jaciments més importants de la història de l'arqueologia nord-americana”*

La Cova de Lovelock fou nomenada oficialment indret històric el 1984.

N.R. Encara que se'ns diu que molt del material trobat a la Cova Lovelock està en mans de col·leccionistes privats, no s'aclareix la destinació de les mòmies ni dels esquelets de grans mides, tot prou important. Però cal tenir en compte la intervenció en aquest afer l'Institut Smithsonian (veure Arqueologia Prohibida 1-30) i per tant podem suposar que ha fet desaparèixer –si més no de la vista del públic-- les peces més incòmodes per a la historiografia oficial.

Grup d'indis paiute

ESTRANYES ESTÀTUES A NUKU HIVA

No hi ha cap dubte, el significat i el propòsit original d'una gran quantitat d'obres d'art antigues s'han perdut en el temps, moltes pintures rupestres i moltes inscultures, per esmentar només dos exemples, no en sabem el significat i aleshores fem especulacions, molt probablement fora de lloc, sobre el seu origen i el seu significat.

Però el que moltes vegades pensem que és degut a la imaginació de l'antic artista, podria tractar-se ni més ni menys que d'una representació o descripció real d'uns fets històrics que aquest artista havia presenciats. Podria ser aquest el cas de les estàtues Temehea Tohua?. Què és el que l'artista volia transmetre?.

Les estàtues es troben a Nuku Hiva, l'illa més gran de l'arxipèlag de les Marqueses a la Polinèsia Francesa. Els europeus arribaren a les Marqueses a la darrera dècada del segle XVI, però les illes es creu que havien estat habitades pels polinesis abans de l'any 100 dC. en l'idioma aborigen l'illa es deia Te Fenua Enata, que significa "La Terra dels Homes". Algunes de les antigues estàtues de l'illa de Nuku Hiva semblen representar éssers propis d'una pel·lícula de ciència-ficció, amb caps desproporcionadament grans i allargats, estranyes boques i ulls enormes, com grans d'insectes, és tot imaginació o l'artista va reproduir el que havia vist?.

